

РЯТУВАННЯ МАЙНА ЯК ПІДСТАВА ПРОНИКНЕННЯ В ЖИТЛО ОСОБИ ЗГІДНО З Ч. 3 СТ. 233 КПК УКРАЇНИ

RESCUE OF PROPERTY AS A GROUND FOR PENETRATION INTO A PERSON'S DWELLING ACCORDING TO PART 3 OF ART. 233 OF CPC OF UKRAINE

Торбас О.О., д.ю.н., доцент,
професор кафедри кримінального процесу, детективної
та оперативно-розшукової діяльності
Національний університет «Одеська юридична академія»

Стаття присвячена аналізу підстав проникнення до житла чи іншого володіння особи для рятування майна. В статті автор зазначає, що на практиці часто виникають ситуації, в яких слідчому та прокурору стає відомо про можливе знищення майна, яке може бути речовим доказом в кримінальному провадженні і саме в таких випадках досить часто застосовують положення ч. 3 ст. 233 КПК України. Проблема полягає в тому, що таким чином недобросовісні працівники правоохоронних органів можуть маскувати незаконне проникнення до житла чи іншого володіння особи, обґрунтовуючи його отриманням «анонімних» повідомлень чи оперативними відомостями про можливе знищення речових доказів. І аналіз судової практики, на жаль, не дає чіткої відповіді на це питання, залишаючи їх на розгляд слідчих суддів, які в порядку ч. 3 ст. 233 КПК України санкціонують обшуки. У зв'язку з цим автор пропонує наступний алгоритм встановлення обґрунтованості (чи необґрунтованості) проникнення до житла чи іншого володіння особи з метою рятування майна: оцінити статус такого майна, оцінити реальність потенційного знищення майна, оцінити силу доказів та оцінити тяжкість кримінального правопорушення. Так, при аналізі судової практики автором було помічено активне використання слідчими суддями поняття «співрозмірність», для оцінки якої пропонується визначати тяжкість кримінального правопорушення. Відповідно, приймаючи рішення про необхідність проникнення до житла чи іншого володіння особи для рятування майна уповноважена посадова особа повинна оцінити: а) тяжкість ймовірного кримінального правопорушення; б) характеристику майна, яке необхідно врятувати (в першу чергу його вартість); в) значення цього майна для кримінального провадження (наприклад, можливість його використання як ключового речового доказу в кримінальному провадженні щодо злочину відповідної тяжкості). Власне, співвідношення цих обставин між собою дозволить уповноваженій посадовій особі прийняти вибране рішення в умовах обмеженого часу про доцільність проникнення до житла чи іншого володіння особи для рятування майна.

Ключові слова: проникнення до житла, рятування майна, обшук.

The article is devoted to the analysis of the reasons for breaking into a person's home to save property. In the article, author notes that in practice there are often situations in which investigator and prosecutor become aware of the possible destruction of property, which can be acknowledged as material evidence in criminal proceedings, and it is in such cases that the provisions of Part 3 of Article 233 of the CPC of Ukraine can be applied. The problem is that unscrupulous law enforcement officers can mask illegal entry into a person's home or other property, justifying it by receiving "anonymous" reports or operational information about the possible destruction of material evidence. And the analysis of judicial practice, unfortunately, does not give a clear answer to this question, leaving them for the consideration of investigative judges, who in accordance with Part 3 of Art. 233 of the CCP of Ukraine authorize searches. In this regard, author proposes the following algorithm for establishing the validity of breaking into a person's home or other possessions for the purpose of saving property: assess the status of such property, assess the reality of the potential destruction of property, assess the strength of the evidence, and assess the severity of the criminal offense. Thus, during the analysis of judicial practice, the author noticed the active use by investigating judges of the concept of "comparability", for the assessment of which it is proposed to determine the severity of the criminal offense. Accordingly, when making a decision about the need to break into a person's home or other property to save possession, an authorized official must assess: a) the severity of the alleged criminal offense; b) characteristics of the property that needs to be saved (first of all, its value); c) the value of this property for criminal proceedings (for example, the possibility of its use as key material evidence in criminal proceedings regarding a crime of appropriate gravity). In fact, the correlation of these circumstances among themselves will allow the authorized official to make a balanced decision in limited time on the feasibility of entering a person's home or other property in order to save property.

Key words: home invasion, rescue of property, search.

Відповідно до ст. 2 КПК України, до завдань кримінального провадження відноситься, крім іншого, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду кримінальних правопорушень. В даному положенні законодавець визначив, що в кримінальному провадженні одночасно мають захищатися приватні і публічні інтереси, а уповноважені посадові особи повинні знаходити розумних баланс між необхідністю встановити подію кримінального правопорушення та забезпечити права всіх учасників кримінального провадження. Саме у зв'язку з цим в кримінальному процесуальному законодавстві надається максимально деталізовані інструкції щодо проведення більшості процесуальних дій, які в тій чи іншій мірі можуть обмежити права та законні інтереси учасників кримінального провадження. В той же час кримінальні провадження не можуть бути стандартизованими і в будь-якому випадку дізнавачі, слідчі та прокурори повинні в розумних рамках застосовувати окремі положення КПК України на власний розсуд. Інколи ж бувають ситуації, за яких проведення слідчих та інших процесуальних дій

має проводитись у максимально короткі терміни і уповноважені посадові особи повинні приймати процесуальні рішення оперативно та в умовах неочевидності. В таких випадках законодавець надає лише певні основні вектори поведінки, розраховуючи на дотримання уповноваженими посадовими особами основних прав та свобод людини у кримінальному процесі. І одним з таких прикладів є підстави проникнення до житла чи іншого володіння особи.

Відповідно до ст. 13 КПК України, не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду чи обшуку інакше як за вмотивованим судовим рішенням, крім випадків, передбачених КПК України. Таким чином в кримінальному процесуальному законодавстві закріплений принцип недоторканості житла, які передбачений не лише Конституцією України, а і низкою міжнародних договорів, згоду на обов'язковість яких надала Верховна Рада України (наприклад, Загальною декларацією прав людини, Міжнародним пактом про громадянські та політичні права, Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод).

Науковці розглядають недоторканість житла як «закріплену конституцією та нормами міжнародного права

гарантовану державою можливість особи здійснювати волевиявлення в разі прийняття рішення про допуск сторонніх осіб до свого житла» [1, с. 13] або як «установлене та гарантоване Конституцією України громадянське право кожного діяти у своєму житлі на власний розсуд, поважаючи при цьому права інших осіб, відхиляти будь-які намагання вторгнення в житло поза власною волею, окрім випадків, передбачених чинним законодавством, вимагати від держави охорони, захисту та поновлення порушеного права, що забезпечує можливість реалізації права на недоторканність житла та права на особисту недоторканність у житлі» [2, с. 18]. С.М. Тарасюк стверджує, що «недоторканність житла вважається базовою правовою властивістю відповідного конституційного права особи. У разі необхідності обмеження цього права законодавець визначає загальний порядок дій носіїв права і можливі (альтернативні) варіанти правомірної поведінки, розмежовуючи, наприклад, обшук з отриманим попередньо дозволом слідчого судді та обшук, проведений у невідкладних випадках, обшук житла з проведенням особистого обшуку присутніх осіб і без такого» [3, с. 30].

В той же час у вже згаданій ст. 13 КПК України законодавець надає умови обмеження права недоторканності житла у випадках, коли це необхідно для розслідування, розгляду та вирішення кримінальних правопорушень. Власне в цьому і полягає специфіка кримінального процесу, де допускається обмеження фундаментальних прав людини задля виконання завдань кримінального провадження. Проте задля дотримання засади законності будь-які обмеження мають бути чітко закріплені в кримінальному процесуальному законодавстві.

Відповідно до ч. 1 ст. 233 КПК України, ніхто не має права проникнути до житла чи іншого володіння особи з будь-якою метою, інакше як лише за добровільною згодою особи, яка ними володіє, або на підставі ухвали слідчого судді, крім випадків, установлених КПК України. Відповідно до ч. 3 ст. 233 КПК України, слідчий, дізнавач, прокурор має право до постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення. У такому разі прокурор, слідчий, дізнавач за погодженням із прокурором зобов'язаний невідкладно після здійснення таких дій звернутися до слідчого судді із клопотанням про проведення обшуку.

Таким чином всі способи проникнення до житла чи іншого володіння особи передбачені в ст. 233 КПК України. В той же час, як свідчить аналіз доктрини кримінального процесу, серед науковців немає навіть єдиного розуміння сутності поняття «проникнення до житла». На думку С. Ільченка, «проникнення до житла чи іншого володіння особи в загальноживаному розумінні означає дію, кінцева мета якої полягає в тому, щоб суб'єкт її вчинення міг опинитися всередині житла чи іншого володіння особи, які у свою чергу, повинні мати визначені межі» [4, с. 95–97]. А. П. Черненко проникнення до житла чи іншого володіння особи розуміє як «дію, мета якої полягає в тому, щоб потрапити всередину житла чи іншого володіння особи без її дозволу, шляхом примусового, фізичного подолання суб'єктом цієї дії перешкод або ж шляхом психологічного впливу на власника цього житла чи інших осіб, які перебувають у ньому, для усунення таких перешкод» [5, с. 145].

Однак в даному випадку правильним буде звернути увагу не на сутність поняття «проникнення», а на сукупність дій, які можуть бути проведені після проникнення у житло. Досить цікавий висновок зробив С. Ханін, який зазначив, що «ч. 3 ст. 233 надає тільки дозвіл на проникнення (входження, потрапляння) до житла, і ні на що інше. Зрозуміло, що працівник правоохоронного органу (напри-

клад в випадках, передбачених ч. 3 ст. 233 КПК) законно проникнув в житло (знаходячись у приміщенні з обмеженим доступом) має ті ж самі права, що й на території, в приміщенні з вільним доступом. Але його права не розширюються, і слідчі дії (дії), на які потрібна ухвала слідчого судді, все також потребують такої ухвали, як, наприклад, обшук» [6]. І хоча такий висновок узгоджується з текстом ч. 3 ст. 233 КПК України, повністю з ним погодитись складно. Якщо в кримінальному процесуальному законодавстві передбачена можливість проникнення до житла, то таке проникнення, очевидно, буде відбуватися в процесі здійснення кримінальної процесуальної діяльності для розслідування кримінальних правопорушень. Відповідно, під час проникнення будуть проводитись необхідні процесуальні дії, які направлені на рятування життя, майна або безпосереднє переслідування особи, в тому числі і при проведенні обшуку. Так само спірною є позиція автора щодо того, що обов'язок отримати в подальшому ухвалу слідчого судді на обшук не означає, що з самого початку можна було обшук проводити: «В цьому реченні безпосередньо вказується, що після проникнення, можливого затримання, або інших дій, які не потребують ухвали слідчого судді, прокурор, слідчий, дізнавач за погодженням із прокурором звертаються з клопотанням про проведення обшуку. Не проводять обшук після проникнення, а саме звертаються за ухвалою слідчого судді. Якщо замислитися над змістом ч.3 ст.233 КПК, то такий висновок стане зрозумілим і з духу норми. Після проникнення до житла правоохоронець зрозуміло нівелює невідкладність такого проникнення. Якщо проникнення було викликано врятуванням життя людей та майна, то він першим ділом рятує людей та майно. Якщо проникнення було викликано безпосереднім переслідуванням осіб, то він першим ділом затримує їх. Після чого невідкладність зникає і за погодженням з прокурором, прокурор (слідчий, дізнавач) невідкладно звертається до слідчого судді з клопотанням про проведення обшуку» [6]. Таким чином автор підкреслює, що отримання ухвали на обшук не має нічого спільного з самим обшуком, а відповідне рішення слідчого судді лише санкціонує проникнення до житла чи іншого володіння особи. Якщо рухатись за такою логікою, то не зовсім зрозуміло, чому прокурор повинен звернутися до слідчого судді не з клопотанням про проникнення до житла, а саме з клопотанням про проведення обшуку, тим більше що КПК України містить подібні приклади. Наприклад, відповідно до ч. 5 ст. 240 КПК України, слідчий експеримент, що проводиться в житлі чи іншому володінні особи, здійснюється лише за добровільною згодою особи, яка ними володіє, або на підставі ухвали слідчого судді за клопотанням слідчого, погодженого з прокурором, або прокурора, яке розглядається в порядку, передбаченому КПК України, для розгляду клопотань про проведення обшуку в житлі чи іншому володінні особи. Тобто в даному випадку прокурор звертається не з клопотанням про проведення обшуку, а з клопотанням про проникнення в житло з метою проведення слідчого експерименту, яке розглядається за правилами, передбаченими для клопотань про обшук. Якби законодавець хотів передбачити аналогічне правило в ч. 3 ст. 233 КПК України, то це положення виглядало би наступним чином: «У такому разі прокурор, слідчий, дізнавач за погодженням із прокурором зобов'язаний невідкладно після здійснення таких дій звернутися до слідчого судді із клопотанням про проникнення до житла, яке розглядається в порядку, передбаченому цим Кодексом, для розгляду клопотань про проведення обшуку». В той же час в ч. 3 ст. 233 КПК України підкреслюється, що подається клопотання про обшук, отже з самого початку допускається можливість проведення саме обшуку.

Власне повертаючись до підстав проникнення до житла чи іншого володіння особи без ухвали слідчого

судді та добровільної згоди власника, слід нагадати, що в ч. 3 ст. 233 КПК України передбачені лише три підстави такого проникнення: рятування життя, рятування майна, безпосереднє переслідування особи. І якщо з рятуванням життя і безпосереднім переслідуванням особи ще відносно зрозуміло, то на практиці виникають проблеми тлумачення категорії «рятування майна» в аспекті проникнення до житла чи іншого володіння особи. Аналізуючи «рятування майна» в ч. 3 ст. 233 КПК України, як правило, в першу чергу згадують про пожежі або стихійні лиха, які реально змушують здійснювати проникнення в житло. В той же час такі випадки далеко не завжди будуть пов'язані з кримінальним процесом, і тому вони не можуть пояснювати логіку ч. 3 ст. 233 КПК України, яка, очевидно, стосується саме кримінального провадження. На практиці набагато частіше виникають ситуації, в яких слідчому та прокурору стає відомо про можливе знищення майна, яке може бути речовим доказом в кримінальному провадженні і саме в таких випадках досить часто застосовують положення ч. 3 ст. 233 КПК України. Проблема полягає в тому, що таким чином недобросовісні працівники правоохоронних органів можуть маскувати незаконне проникнення до житла чи іншого володіння особи, обгрунтовуючи його отриманням «анонімних» повідомлень чи оперативними відомостями про можливе знищення речових доказів. І аналіз судової практики, нажалю, не дає чіткої відповіді на це питання, залишаючи їх на розгляд слідчих суддів, які в порядку ч. 3 ст. 233 КПК України санкціонують обшуки. В той же час можна запропонувати алгоритм встановлення обгрунтованості (чи необгрунтованості) проникнення до житла чи іншого володіння особи з метою рятування майна.

1. Чи є відповідне майно «майном»?

Відповідно до ст. 190 ЦК України, майном як особливим об'єктом вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. Так як захист майнових прав та обов'язків не пов'язаний з проникненням до житла чи іншого володіння особи у невідкладних випадках, в ч. 3 ст. 233 КПК України мова ведеться про рятування речей. Відповідно до ст. 179 ЦК України, річчю є предмет матеріального світу, щодо якого можуть виникати цивільні права та обов'язки. Відповідно до ст. 11 ЦК України, цивільні права та обов'язки виникають із дій осіб, що передбачені актами цивільного законодавства, а також із дій осіб, що не передбачені цими актами, але за аналогією породжують цивільні права та обов'язки. Таким чином рятування майна відповідно до ч. 3 ст. 233 КПК України стосується лише речей, з приводу яких можуть виникати цивільні права та обов'язки відповідно до цивільного законодавства. А це означає, що під дію ч. 3 ст. 233 КПК України не підпадає майно, яке вилучене з цивільного обігу та яке не може породжувати цивільні права та обов'язки. Наприклад, «слідчим досудове розслідування здійснюється за фактом виготовлення, зберігання та збуту наркотиків та психотропів, отже переслідувати таку мету при проведенні обшуку, як рятування майна, слідчий не міг, в силу того, що наркотичні засоби і психотропні речовини, як об'єкти, вилучені із цивільного обігу, майном не є. Рятувати майно слідчий міг у випадку отримання відповідної заяви про вчинення злочину проти власності, коли ним би вживались дії із негайного вилучення майна, що є предметом злочинного посягання, у зв'язку із існуванням ризику його знищення, приховування та перетворення» [8].

В той же час необхідно нагадати, що річ може бути визнана наркотичним засобом лише після проведення відповідної експертизи.

2. Чи дійсно необхідно рятувати майно?

Ч. 3 ст. 233 КПК України визначає невідкладні випадки проникнення до житла, в тому числі і для рятування майна. Так як слідчий, дізнавач та прокурор будуть звер-

татися до слідчого судді з клопотанням про проведення обшуку, саме на них покладається тягар доказування того, що на момент проникнення до житла дійсно була реальна загроза знищення відповідного майна. В постанові від 08 квітня 2021 року у справі № 573/2028/19 Верховний Суд вказав, що невідкладність проведення обшуку не може бути обгрунтована необхідністю вилучення речей, які можуть бути доказом у справі. Крім цього, Верховний Суд вказав, що докази є недопустимими, навіть якщо після проведення обшуку постановлено ухвалу слідчого судді про надання дозволу на обшук, однак під час розгляду справи буде встановлено, що обшук проводився без наявності підстав передбачених ч. 3 ст. 233 КПК України [8].

Виходячи з аналізу судової практики можна зробити висновок, що сторона обвинувачення досить часто плутає факт встановлення місцезнаходження речових доказів з фактом можливого знищення речових доказів. Те, що потенційний підозрюваний володіє речовими доказами і про це стало відомо слідству, ще не означає, що він ці речові докази найближчим часом знищить. У сторони обвинувачення повинні бути обгрунтовані побоювання того, що таке майно може бути знищеним. Це може бути доведено двома способами:

а) наявність у слідчого та прокурора доказів того, що майно може бути знищене (переміщене, спотворене тощо). Сюди можуть включатися відомості, отримані оперативним шляхом, повідомлення свідків чи потерпілих [9] або інші належні та допустимі докази, які можуть переконати об'єктивного спостерігача (слідчого суддю) в тому, що на момент проникнення до житла чи іншого володіння особи дійсно були підстави вважати, що майно може бути знищено. Про специфіку таких доказів мова піде далі;

б) специфікою самого кримінального провадження. Наприклад, якщо було затримано одного з співучасників кримінального правопорушення, який повідомляє про наявність у іншого підозрюваного речових доказів, то побоювання того, що затримання може змусити іншого співучасника знищити речові докази, стають досить реальними. За такої умови проникнення до житла чи іншого володіння особи до отримання ухвали слідчого судді дійсно стає невідкладною процесуальною дією.

Так, ухвалою слідчого судді від 02.02.2021 року було санкціоновано проникнення до житла саме через затримання особи, адже «під час поверхового огляду у ОСОБА_3 був виявлений пакунок з кристалічною речовиною. Після фактичного затримання ОСОБА_3 повідомив, що в їх тимчасовому помешканні вони незаконно зберігають наркотичні засоби, які купують, фасують збувають третім особам» [10]. В цьому конкретному випадку слідчий суддя дійшов висновку, що загроза знищення майна була реальною. В той же час необхідно підкреслити, що дане судове рішення суперечить вже висловленій позиції, відповідно до якої наркотичні засоби не є майном, а тому не можуть рятуватися відповідно до ч. 3 ст. 233 КПК України. Дійсно, необхідно констатувати відсутність єдиної судової практики з цього питання. Можна зробити лише припущення, що в такому випадку як речові докази можуть бути вилучені не лише наркотичні засоби, а і інші речі, які використовувалися для, наприклад, їх створення та які з цивільного обігу не вилучені. В будь-якому випадку неоднакова судова практика лише ускладнює процес правозастосування і потребує максимально оперативного вирішення або шляхом формування єдиної позиції Верховним Судом, або шляхом внесення змін до ч. 3 ст. 233 КПК України, яку можна викласти в наступній редакції: «Слідчий, дізнавач, прокурор має право до постановлення ухвали слідчого судді увійти до житла чи іншого володіння особи лише у невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та речових доказів чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні кримінального правопорушення».

3. Чи заслуговують на довіру докази, якими обґрунтовується невідкладність ряткування майна?

Як вже було сказано, саме сторона обвинувачення повинна надати докази невідкладності проникнення до житла чи іншого володіння особи для ряткування майна. Проблема полягає в тому, що такі докази можуть бути абсолютно різними, починаючи від показань свідків і закінчуючи анонімними повідомленнями на лінію «102». Так само і різняться судова практика оцінки відповідних доказів. Наприклад, в одному слідчий суддя відмовив у задоволенні клопотання про проведення обшуку саме через анонімність повідомлення: «Повідомлення невідомої особи про те, що невідомі особи здійснюють незаконну порубку лісосмуги у якості такої підстави не передбачене кримінальним процесуальним законодавством. Анонімні листи, що містять відомості про вчинені кримінальні правопорушення, реєструються лише в підрозділах документального забезпечення і передаються за резолюцією керівника органу поліції або особи, яка виконує його обов'язки, до структурних підрозділів для використання в розкритті злочинів. В такому випадку, слідчий суддя не вбачає ознак невідкладності проведеного огляду автомобіля. Перебіг вказаних обставин свідчить про те, що слідчий/прокурор мали достатньо часу звернутися до слідчого судді з клопотанням про отримання дозволу на проведення обшуку за правилами статті 234 КПК України, в загальному порядку» [11]. В інших же випадках слідчі судді навіть не звертають увагу на той факт, що заяви були анонімними.

В цілому необхідно підкреслити, що під анонімними заявами та відомостями, отриманими оперативним шляхом, працівники правоохоронних органів можуть маскувати підстави для незаконного проникнення до житла чи іншого володіння особи, адже їх правдивість фактично неможливо перевірити під час судового засідання. В той же час неправильним буде твердження, що такі докази однозначно мають бути визнані недопустимими, а проникнення до житла має бути визнане незаконним. Більш обґрунтованою є позиція оцінка доказів в їх сукупності та можливість доведення їх правдивості стороною обвинувачення. При цьому щодо анонімних повідомлень або інших доказів, які неможливо

перевірити, слідчі судді повинні ставити більш серйозні вимоги щодо їх оцінки, а сторона обвинувачення повинна надати таку сукупність доказів, яка дозволить довести обґрунтованість побоювань знищення майна. Якщо ж проникнення до житла обґрунтовується виключно відомостями, які неможливо перевірити під час судового засідання, то слідчі судді повинні відмовляти у задоволенні клопотань про обшук, адже це може сформулювати неправильну судову практику та дозволить стороні обвинувачення зловживати своїми повноваженнями.

4. Чи відповідає тяжкість ймовірного кримінального правопорушення потенційному обмеженню прав особи при проникненні до житла чи іншого володіння?

Аналізуючи судову практику можна помітити, що досить часто слідчі судді звертають увагу на таку обставину, як «співрозмірність» – співрозмірність ризиків знищення майна та потенційного обмеження прав людини. Очевидно, що оцінити таку співрозмірність досить складно, особливо в умовах неочевидності, коли необхідно терміново приймати конкретне процесуальне рішення. В даному випадку найбільш логічним рішенням буде оцінка тяжкості ймовірного кримінального правопорушення. Дійсно, тяжкість кримінального правопорушення далеко не завжди дає змогу в повній мірі оцінити специфіку того чи іншого злочину. В той же час тяжкість кримінального правопорушення є об'єктивною категорією, яка не залежить від розсуду та прямо передбачена кримінальним законодавством. Відповідно, приймаючи рішення про необхідність проникнення до житла чи іншого володіння особи для ряткування майна уповноважена посадова особа повинна оцінити: а) тяжкість ймовірного кримінального правопорушення; б) характеристику майна, яке необхідно врятувати (в першу чергу його вартість); в) значення цього майна для кримінального провадження (наприклад, можливість його використання як ключового речового доказу в кримінальному провадженні щодо злочину відповідної тяжкості). Власне, співвідношення цих обставин між собою дозволить уповноваженій посадовій особі прийняти виважене рішення в умовах обмеженого часу про доцільність проникнення до житла чи іншого володіння особи для ряткування майна.

ЛІТЕРАТУРА

1. Козир О. В. Конституційне право особи на недоторканність житла: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2010. 19 с.
2. Бідняжевська А. Ю. Конституційне право на недоторканність житла людини і громадянина та його забезпечення правоохоронними органами в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.02. Київ, 2012. 20 с.
3. Тарасюк С. М. Кримінальний процесуальний механізм забезпечення конституційних прав особи при проведенні в її житлі чи іншому володінні слідчих (розшукових) дій: дис. ... доктора філософії: 081. Одеса, 2021. 255 с.
4. Ільченко С. Проникнення та входження за згодою як передумови проведення слідчих дій у житлі чи іншому володінні особи. *Підприємництво, господарство і право*. 2002. № 9. С. 95–97.
5. Черненко А. П. Проникнення до житла чи іншого володіння особи: структурний елемент слідчих дій чи самостійний інститут кримінально- процесуального права? *Вісник Луганської академії внутрішніх справ МВС імені 10-річчя незалежності*. Луганськ, 2003. Вип. 3. С. 141–148.
6. Ханін Семен. По слідах 233 КПК України. Закон і бізнес: веб-сайт. URL: https://zib.com.ua/ua/150216-po_slidah_233_kpk_ukraini.html (дата звернення: 17.08.2022).
7. Ухвала слідчого судді Бабушкінського районного суду м. Дніпропетровська від 06.02.2020, справа № 932/1524/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87673338> (дата звернення: 17.08.2022).
8. Постанова Верховного Суду від 08.04.2021, справа № 73/2028/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96208231> (дата звернення: 17.08.2022).
9. Ухвала слідчого судді Кіровського районного суду міста Кіровограда від 05.05.2016, справа № 404/2729/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/57575650> (дата звернення: 17.08.2022).
10. Ухвала слідчого судді Кіровського районного суду міста Кіровограда від 02.02.2021, справа № 404/719/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94793641> (дата звернення: 17.08.2022).
11. Ухвала слідчого судді Кіровського районного суду міста Кіровограда від 08.09.2017, справа № 404/5591/17. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/68931267> (дата звернення: 17.08.2022).